

D ů v o d y :

Vadnost odvolacího řízení (čís. 2 § 503 c. ř. s.) spatřuje žalovaný v tom, že nebyl proveden znalecký důkaz zkouškou krve, a právem vytýká, že zástupce chudých pro žalující stranu ve sporu ustanovený nebyl oprávněn projevit jménem žalujícího dítěte nebo poručníka nesouhlas s odebráním krve dítěti, nýbrž že tak mohl učiniti jen poručník sám. Zástupce chudých ustanovený žalujícímu dítěti pro řízení na soudě prvního stolice podle prvního odstavce čís. 4 § 64 c. ř. s. má takové postavení ve sporu jako zmocněnec, kterému byla udělena procesní plná moc podle § 31 c. ř. s. a § 133 druhý odstavec j. ř., a může za žalující stranu činiti prohlášení, týkající se procesních úkonů (§ 34 c. ř. s.). Avšak souhlas žalující strany k odebrání krve, který jest nezbytnou podmínkou pro provedení znaleckého důkazu zkouškou krve, nespadá do jeho působnosti vytčené ustanoveními §§ 31 čís. 1, 34 c. ř. s., ježto souhlas nebo nesouhlas ten znamená schválení nebo odmítnutí použití těla žalujícího dítěte k lékařské zkoušce jeho krve a péče o tělo a zdraví poručenice jest svěřena podle § 188 obč. zák. jen jeho poručníku. Nestačí ovšem všeobecné prohlášení poručníka, že nesouhlasí s důkazem zkouškou krve, nýbrž jest nutné jeho prohlášení, zda souhlasí či nesouhlasí s odebráním krve žalujícímu dítěti ku provedení tohoto znaleckého důkazu. Schválení poručníkova souhlasu či nesouhlasu s odebráním krve žalujícímu dítěti poručenským soudem není třeba, ježto nejde o důležitou nebo pochybnou věc (§ 216, 233 obč. zák., § 4 c. ř. s.), zejména má-li žalující strana jiný důkaz pro žalobní tvrzení. Bude však nutno, by byly zjištěny i důvody případného poručníkova nesouhlasu, by soud mohl dostáti své povinnosti podle § 272 c. ř. s. a důvody tyto hodnotiti, což odvolací soud neučinil.

Čís. 13252.

Vyhradil-li si prodávatel vlastnické právo ku prodané věci, může se výhrada vztahovati jen k prodané věci samé, nikoliv však k nové věci, jež z ní zpracováním vznikla.

Zpracováním jest nejen výroba zboží ze suroviny, nýbrž i přeměna věci k používání již způsobilé v jinou věc. Jde však jen o mechanickou úpravu téže suroviny, nikoliv o zpracování, udělány-li z kulatého dříví trámky, prkna a fošny (řezivo).

(Rozh. ze dne 3. února 1934, Rv I 1760/32.)

Žalovaný vedl proti Karlu S-ovi k vydobytí peněžité pohledávky exekuci na trámky, měkká prkna a fošny. Žalující obec domáhala se na žalovaném nepřipustnosti exekuce, tvrdíc, že prodala dlužníku dříví, vyhradivši si k němu vlastnické právo, a to i v rozřezaném stavu. Procesní soud prvního stolice uznal podle žaloby. Důvody: Platné právo prodej s výhradou práva vlastnického uznává (i zákon sám viz § 297 a) obč. zák.). Ovšem, stala-li se výhrada ku prodané surovině

a k výrobkům z ní, jest právně účinnou jen co do suroviny. Poukazuje se na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 8606 sb. Jest řešiti otázku, zda zabavené věci jsou ještě ve své podstatě surovinou čili nic. Soud dospěl k názoru, že prkna, fošny a trámy, ve své podstatě ještě jsou surovinou, k níž si obec vlastnictví vyhradila. Rozpor s cit. rozh. čís. 8606 je jen zdánlivý. Toto rozhodnutí má na mysli zhotovenou obuv jako výrobek ze suroviny, z kůže. Není pochyby, že výhrada vlastnictví ke kůži nezahrnuje v sobě i výhradu k obuvi, předmětu budoucímu, jehož v době výhrady ještě vůbec není. Proto jest výhrada k předmětu, kterého ještě není, nelogická a právně neúčinná. Ještě výrazněji jeví se v tom směru původní německý výraz »Eigentumsvorbehalt«. Proto byla by neplatná a neúčinná výhrada k výrobkům ze surového dřevěného materiálu, na příklad skříním, stolům a podobně. V souzeném případě nejde však o takový ze surového materiálu zhotovený předmět, nýbrž stále ještě ve své podstatě o surovinu. Ani prkna a fošny nejsou ještě o sobě předměty užívání, nýbrž surovinou, částečně zpracovanou. Touto částečnou zpracovaností nepřestává býti dříví ve své podstatě surovinou, podobně jako bavlněná příze nepřestane býti přízí, i když prodělá třeba více zušlechťovacích procesů, na příklad bílení, hlazení, barvení. I prkna a fošny, trámy jsou pořád ještě dřevem, materiálem, určeným k tomu, by se z něho zhotovily předměty. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatel má za to, že prý se výhrada vlastnictví při prodeji kulatého dříví mohla vztahovati jen na kulatinu a nikoliv na výrobky jejím zpracováním vzniklé, t. j. na trámky, prkna a fošny, které byly ve prospěch žalovaného zabaveny a o něž v tomto sporu běží. Odvolatel poukazuje zejména na právní zásadu vyslovenou v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 8606 sb. n. s., že se výhrada vlastnictví k surovině nemůže vztahovati k výrobkům, které z ní byly pořízeny. Jde tedy v souzeném případě o to, zda trámky, prkna a fošny jsou takovým výrobkem z kulatiny, tedy ze suroviny, jak jej má na mysli citované právě rozhodnutí. Odvolací soud souhlasí s názorem soudu první stolice, že trámky, prkna a fošny, řezivo, nelze pokládati za výrobky v uvedeném právě smyslu, nýbrž že to je jen upravená surovina, jež se chová na velko hromadně na prodej u obchodníků a z níž teprve její kupitelé zhotovují skutečné výrobky určené do drobného prodeje, při nichž je původní ráz suroviny úplně setřen. To vyplývá ze samé povahy věci, byť i trámky, prkna a fošny měly vyšší hodnotu než surovina, hledí-li se k nákladům této jejich úpravy, a proto nebylo třeba zjišťovati, jak se obchod k této úpravě staví a zda pokládá upravenou takto surovinu za výrobek.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud stojí důsledně na stanovisku, že, vyhradil-li si prodávatel právo vlastnické ku prodané věci, může se výhrada vztahovati jen ku prodané věci samé, nikoli však k nové věci, jež z ní zpracováním vznikla (§ 414 obč. zák.). Taková dalekosáhlá výhrada ohrožovala by

povážlivým způsobem práva bezelstných osob třetích (srov. rozh. čís. 6418, 7241 sb. n. s.). Co jest rozuměti zpracováním, není v zákoně vysvětleno. V teorii vykládá se zpracování jako hodnotu zvyšující přeměna látky v nový útvar, při čemž podstatné je zvýšení hodnoty prací (srov. Dr. Klanga komentář k § 414, Ehrenzweig, § 216, str. 230—233, Dr. Mayr, Věcné právo, str. 98 a j.). Pod pojem zpracování spadá tedy nejen vyrobení zboží ze suroviny, nýbrž i přeměna věci již k používání způsobilé v jinou věc. V souzeném případě jde jen o to, zda zabavené trámky, prkna a fošny jsou zpracováním kulatého dříví, k němuž si žalobkyně vyhradila právo vlastnické. V té příčině sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu, že jde tu jen o mechanickou úpravu téže suroviny, nikoliv o nový výrobek ze suroviny, a že materiál zůstal cennější než práce na něm vykonaná. Nedopadá proto poukaz dovolatelův na č. 8606 sb. n. s., kde řešen byl úplně odlišný případ (tu šlo zřejmě o případ § 414 obč. zák., neboť vlastnictví vyhrazeno platně jen k prodané kůži, nikoli však k obuvi z ní zhotovené). Stačí odkázati dovolatele, který odvolává se z největší části na vývody odvolání, na důvody napadeného rozsudku.

Čís. 13253.

Nicotnou jest dohoda manželů, by jejich manželství bylo rozvedeno a rozloučeno tou cestou, že manželka podá na manžela žalobu o rozvod z jeho viny, že se manžel k prvému roku nedostaví, že rozvod bude povolen z jeho viny a že, jakmile rozsudek nabude právní moci, zažádá manželka o povolení rozluky. Nicotným jest i slib manželův, že bude platiti manželce výživné ode dne, kdy se vystěhuje z jeho domácnosti.

(Rozh. ze dne 3. února 1934, Rv I 1858/32.)

Žalující manželka se dostavila se svým manželem dne 3. listopadu 1930 k právnímu zástupci žalobkyně, kde ujednali tuto »informaci«: »Dohodli jsme se, ježto naše soužití nadále není možné, by naše manželství bylo rozvedeno a rozloučeno tím způsobem, že na mě, Rudolfa H-a bude podána žaloba o rozvod z mé viny pro opětné zlé nakládání a urážky. Běru na vědomí, že rozvod, ježto nedostavím se k I. roku, bude povolen z mé viny a já odsouzen k náhradě útrat sporu. Jakmile rozsudek nabude právní moci, zažádá moje manželka Růžena o povolení rozluky. Útraty rozvodu a rozluky ponese obě strany, každá jednou polovicí. Pokud se týká alimentů, zavazuji se já Rudolf H. platiti své manželce Růženě, jak jsme se dohodli, měsíčně 150 Kč počínajíc ode dne, kdy se moje manželka z mé domácnosti vystěhuje.« Žalobkyně podala pak na manžela žalobu o rozvod manželství z viny žalovaného, žalovaný manžel se však dostavil k prvému roku a podal žalobní odpověď, kromě toho žaloval sám manželku o rozvod manželství. Rozvodové spory skončily tím, že bylo uznáno na rozvod manželství z viny obou stran. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se manželka na manžela placení výživného měsíčních 150 Kč a to na základě oné dohody a na základě